

Daniels Bog – Nummer et hundrede og tolv

Åbenbaring af Ismaels profetiske symbolik: Fra bueskytte til besegler af de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Og Gud var med drengen; og han voksede og boede i ørkenen og blev bueskytte. 1 Mosebog 21,20.

Ismael blev en bueskytte, hvilket er et symbol på krigsførelse og et symbol på den udøvende dom, som bringes over Rom.

Røsten af dem, som flygter og undslipper fra Babylons land, for at kundgøre i Zion hævn for Herren vor Gud, hævn for hans tempel. Kald bueskytterne sammen imod Babylon: alle I, som spænder buen, slå lejr omkring det; lad ingen derfra undslippe; gengæld hende efter hendes gerning; gør imod hende efter alt det, hun har gjort; thi hun har vist hovmod imod Herren, imod Israels Hellige. Jeremias 50:28, 29.

Bueskytterne gengælder Babylon efter hendes gerning, og denne gengældelse begynder ved den snart kommende søndagslov, med den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel, når Babylons fremadskridende eksekutive dom begynder.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen, som sagde: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Gengæld hende, ligesom hun har gengældt eder, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har skænket i. Hvor meget hun har herliggjort sig selv og levet i vellyst, så meget pine og sorg giv hende; thi hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldrig se. Åbenbaringen 18:4–7.

Ismael og hans moder Hagar var blevet hindret i at arve førstefødselsretten og blev drevet ud. Således blev misundelse islams profetiske drivkraft og krigsførelse deres profetiske beskæftigelse. Den første omtale indbefatter den tilbageholdelse, som blev pålagt Ismael og hans moder af Sara, og deres „tilbageholdelse“ blev et primært profetisk kendetegn for islam gennem hele Guds Ord og historien. Ismaels efterkommere skulle være vilde mænd, hvis hånd var imod hver mand, og deres vilde egenskab fremstilles ved det vilde arabiske æsel, som hører til hestefamilien. Således fremstilles den islamiske krigsførelse i det første og det andet ve som krigere, der rider på vrede heste.

Islam er den sildige regns budskab, og det er kun passende, at de tre veer repræsenterer tre specifikke profetiske linjer, for det sildige regns metodologi er »linje på linje«. Når de profetiske karakteristika ved de to første linjer sammenføres, fastlægges de den tredje ves linje. Alle tre profetiske linjer illustrerer perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusinde. Disse tre linjer repræsenterer perioden for udgydelsen af det sildige regn, for det sildige regn begyndte at

falde som stænk, da det tredje ve ankom den 11. september 2001.

”Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.” Review and Herald, 21. april 1891.

Beseglingens periode blev også fremstillet ved den periode, der begyndte den 11. august 1840 og endte med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperiode blev også fremstillet i Habakkuks bog, kapitel to. Den milleritiske historie opfyldte Habakkuks bog, kapitel to, og derved begyndte den, da englen steg ned den 11. august 1840, og den endte, da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844.

Habakkuk kapitel to fastslår, at synet ved enden af synet ville »tale«. I vers tre i Johannes’ Åbenbaring kapitel ti råbte (talte) englen med høj røst, og den 22. oktober 1844 svor (talte) den samme engel, at »tiden ikke skulle være mere«. Habakkuks vægter i vers et i kapitel to befinder sig ved 11. august 1840, for det er da, at vægterne opløfter deres røster.

I oprøret i 1888, som Søster White identificerer som repræsenterende engelen i Åbenbaringen atten, der skulle oplyse jorden med sin herlighed, opløftede vægterne (Jones og Waggoner) deres „røster“ som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser, for deres budskab var budskabet til Laodikea. Den 11. september 2001, som blev forbilledliggjort ved historien om 1888, førte Herren sit folk i de sidste dage tilbage til Jeremias gamle stier, hvor der ikke blev lyttet til vægterne. Engelen nedstigning markerer vægternes profetiske ankomst.

Den „røst“, som kom den 11. august 1840, blev formidlet gennem vægterne, og Jeremias fik at vide, at hvis han efter sin skuffelse ville vende tilbage til sin tro og tillid til Gud, ville han blive Guds mund. Da synet, som havde ladet vente på sig, endelig kom den 22. oktober 1844, „talte“ det. Perioden i Habakkuks bog kapitel to, som blev opfyldt i milleritternes historie, illustrerer perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Det er afgørende at erkende, at tiden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 illustrerer beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind, hvilket er den periode, hvor den sildige regn udgydes. Dette er afgørende, for budskabet om den sildige regn skal identificeres ved metodologien »linje på linje«. Den særlige periode, som er beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind, fremstilles gentagne gange i de profetiske linjer, og således er det i Habakkuk to, som søster White direkte identificerer som opfyldt i millerithistorien. Hun lærer også gentagne gange, at millerithistorien gentages i historien om de et hundrede og fireogfyrre tusind.

„Sammenvævet med profetier, som de havde betragtet som gældende for tiden for det andet komme, var vejledning, der på særlig måde var tilpasset deres tilstand af usikkerhed og spændt forventning, og som opmuntrede dem til tålmodigt at vente i troen på, at det, som nu var dunkelt for deres forståelse, i sin tid ville blive gjort klart.

„Blandt disse profetier var den i Habakkuk 2,1–4: »Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil skue ud for at se, hvad Han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg irretesættes. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned, og gør det tydeligt på tavler, for at den, der læser det, må kunne løbe. For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden

skal det tale og ikke lyve; om det end tøver, så vent på det; for det skal visselig komme, det vil ikke udeblive. Se, opblæst er den sjæl, der ikke er oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro.«

Allerede i 1842 havde den anvisning, der gives i denne profeti om at »skrive synet og gøre det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe«, tilskyndet Charles Fitch til at udarbejde et profetisk kort til illustration af synerne i Daniel og Åbenbaringen. Udgivelsen af dette kort blev betragtet som en opfyldelse af den befaling, Habakkuk havde fået. Ingen lagde imidlertid dengang mærke til, at en tilsyneladende forsinkelse i synets opfyldelse — en ventetid — fremstilles i den samme profeti. Efter skuffelsen syntes dette skriftsted meget betydningsfuldt: »For synet gælder endnu for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. ... Den retfærdige skal leve ved sin tro.«

En del af Ezekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: »Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, når I siger: Dagen trækker ud, og ethvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud.... Dagen er nær, og opfyldelsen af hvert syn.... Jeg vil tale, og det ord, som jeg taler, skal gå i opfyldelse; det skal ikke mere trække ud.« »De af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder mange dage frem, og han profeterer om tider, der ligger langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af Mine ord skal mere trække ud, men det ord, som jeg har talt, skal ske.« Ezekiel 12:21–25, 27, 28.« The Great Controversy, 391–393.

Milleritterne så ikke blot sig selv som dem, der opfyldte lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuks andet kapitel, men de blev også ledt til at se, at den historie, hvori de opfyldte disse profetier, også var Ezekiels identifikation af netop den samme historie, hvor „virkningen af ethvert syn“ skulle opfyldes. Den historiske linje, som repræsenterer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, er dér, hvor virkningen af ethvert syn opfyldes!

De linjer, som repræsenterer den sene regns tid og beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, føres sammen for at fastslå, at den profetiske historie ufravigeligt bærer Alfa og Omegas signatur.

Den milleritiske historie begynder med stemmen fra englen i Åbenbaringen kapitel 10 og ender med den samme stemme. Den 11. september 2001 begynder med den første stemme i Åbenbaringen kapitel 18 og ender med den anden stemme i Åbenbaringen kapitel 18. Habakkuk kapitel 2 begynder med vægternes stemme og ender med Jeremias' vægters stemme. Det første ve begynder med Muhammed og ender med Muhammed II. Det andet ve begynder med løsladelsen af islams fire engle og ender med islams tilbageholdelse.

Den metodologi, som er den sildige regn, er Esajas' „linje på linje“-metodologi, og de linjer, som føres sammen for at identificere og stadfæste den sildige regns budskab, bærer uundgåeligt Alfas og Omegas signatur. Den første ve i Åbenbaringen kapitel ni begynder med Mohammed og ender med Mohammed II. Perioden er opdelt i to former for krigsførelse, den første bestående af uordnede angreb mod Rom, som for alvor begyndte med Abubakar, og derpå en periode på hundrede og halvtreds år, hvor Islams første organiserede krigsførelse blev gennemført.

De hundrede og halvtreds år fremstilles ved tidsprofetien om „fem måneder“. Det andet ve besidder også en tidsprofeti, som er tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Eftersom den profetiske struktur i det første og andet ve således identificerer enden med begyndelsen, indeholder den derfor en opdeling mellem beseglingen og et bestemt tidsrum. Beseglingsprocessen fremstilles ved begyndelsen af det første ves historie, og den fremstilles ved afslutningen af det andet ve.

Det, der følger efter beseglingen i vers fire, i det første ve, er de »fem måneder« (et hundrede og halvtreds år). De fem måneder identificeres to gange, én gang i vers fem og igen i vers ti. Det, der går forud for beseglingsprocessen fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 i det andet ve, er profetien om »timen, dagen, måneden og året« (tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage) i vers femten. Sammen, i én ubrudt linje, begynder og ender den femte og sjette basun med en illustration af beseglingsprocessen.

Som to linjer, anvendt „linje på linje“, identificerer de en begyndelse og en afslutning, markeret ved Muhammed den første og Muhammed den anden. „Linje på linje“ identificerer de to adskilte perioder i hver linje, hvilket frembringes ved, at hver linje rummer en tidsprofeti. I den første vees historie skulle islam „skade“ Rom, og i den anden ve skulle det „dræbe“ Rom. Den første ve var en krigsførelse med spyd, sværd og pile, og den anden ve indførte krudt som våbenmiddel.

“VERS 10. Og de havde haler ligesom skorpioner, og der var brodde i deres haler; og deres magt var at skade mennesker i fem måneder. 11. Og de havde en konge over sig, som er afgrundens engel, hvis navn på det hebraiske tungemål er Abaddon, men på det græske har han navnet Apollyon.

»Hidtil har Keith forsynet os med illustrationer af de første fem basuners lyd. Men nu må vi tage afsked med ham og gå videre til anvendelsen af det nye træk i profetien, som her indføres, nemlig de profetiske tidsperioder.«

„Deres magt var at skade menneskene i fem måneder.—1. Spørgsmålet opstår: Hvilke mennesker var det, de skulle skade i fem måneder?—Utvivlsomt de samme, som de senere skulle dræbe (se vers 15): »den tredje del af menneskene«, eller den tredje del af Romerriget—dets græske del.

„2. Hvornår skulle de begynde deres pinegerning? Det 11. vers besvarer spørgsmålet.“

“(1) ‘De havde en konge over sig.’ Fra Muhammeds død og indtil nær slutningen af det trettende århundrede var muhammedanerne opdelt i forskellige fraktioner under flere ledere uden nogen almindelig civil regering, der strakte sig over dem alle. Nær slutningen af det trettende århundrede grundlagde Othman en regering, som siden har været kendt som den osmanniske regering eller det osmanniske rige, og som voksede, indtil den udstrakte sig over alle de vigtigste muhammedanske stammer og samlede dem til ét stort monarki.

“(2) Kongens karakter. ‘Som er afgrundens engel.’ En engel betegner en sendebud, en tjener, enten god eller ond, og ikke altid et åndeligt væsen. ‘Afgrundens engel,’ eller den øverste tjener for den religion, som kom derfra, da den blev åbnet. Denne religion er muhammedanismen, og sultanen er dens øverste tjener. ‘Sultanen, eller den store seignior, som

han uden forskel kaldes, er også øverste kalif eller ypperstepræst og forener i sin person den højeste åndelige værdighed med den højeste verdslige myndighed.’—World As It Is, s. 361.

“(3) Hans navn. På hebraisk ‘Abaddon’, ødelæggeren; på græsk ‘Apollyon’, en som udrydder eller ødelægger. At han har to forskellige navne på to sprog, gør det tydeligt, at det er magtens karakter snarere end dens navn, der er tilsigtet fremstillet. Hvis det er således, er han, som udtrykt på begge sprog, en ødelægger. Sådan har altid det osmanniske riges karakter været.

„Men hvornår foretog Othman sit første angreb på det græske rige? — Ifølge Gibbon, *Decline and Fall* osv., »trængte Othman første gang ind på Nikomedias territorium den 27. juli 1299.«“

„Nogle forfatteres beregninger er blevet foretaget ud fra den antagelse, at perioden burde begynde med grundlæggelsen af det osmanniske rige; men dette er åbenbart en fejl; for de skulle ikke alene have en konge over sig, men også pine mennesker i fem måneder. Men denne pineperiode kunne ikke begynde før plageåndernes første angreb, hvilket, som ovenfor anført, var den 27. juli 1299.

„Den beregning, som følger, og som bygger på dette udgangspunkt, blev foretaget og offentliggjort i et værk med titlen *Christ’s Second Coming, etc.*, af J. Litch i 1838.

“Og deres magt var til at skade menneskene i fem måneder.’ Så langt strakte deres fuldmagt sig: at plage ved stadige hærgninger, men ikke politisk at dræbe dem. ‘Fem måneder’, tredivende dage til en måned, giver os et hundrede og halvtreds dage; og disse dage, idet de er symbolske, betegner et hundrede og halvtreds år. Begyndende den 27. juli 1299 når de et hundrede og halvtreds år frem til 1449. Gennem hele denne periode var tyrkerne optaget af en næsten uafbrudt krigsførelse mod det græske imperium, men dog uden at erobre det. De bemægtigede sig og beholdt flere af de græske provinser, men græsk uafhængighed blev stadig opretholdt i Konstantinopel. Men i 1449, ved afslutningen af de et hundrede og halvtreds år, indtraf en forandring, hvis historie vil blive fundet under den efterfølgende basun.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505–507.

Uriah Smith citerer Josiah Litchs beregning af de hundrede og halvtreds år, som, når de er afsluttet, udgør et begyndelsespunkt for profetien om de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage i den næste basun. Med en kommentar til Litchs forudsigelse vedrørende disse to forbundne tidsprofetier skrev Søster White:

»I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien vid udbredt interesse. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende prædikanter for Kristi andet komme, udgivet en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde det osmanniske riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt blive omstyrtet ... den 11. august 1840, da den osmanniske magt i Konstantinopel kunne forventes at blive brudt. Og dette tror jeg vil vise sig at være tilfældet.«

„På netop det fastsatte tidspunkt modtog Tyrkiet gennem sine ambassadører beskyttelse fra Europas allierede magter og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde

antaget, og der blev givet adventbevægelsen en vidunderlig fremdrift. Mænd med lærdom og anseelse sluttede sig til Miller både i forkyndelsen og i offentliggørelsen af hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udvidedes arbejdet hurtigt.“ The Great Controversy, 334, 335.

Det første og det andet ve er forbundet ved to indbyrdes forbundne tidsprofetier. Det første ve begynder med en fremstilling af beseglingen, og det andet ve afsluttes med historien fra den 11. august 1840 indtil den syvende basuns lyd på den 22. oktober 1844, hvilket også er en fremstilling af beseglingen. Begyndelsen og afslutningen bærer Alfa og Omegas signatur, fordi perioden, ligesom i den historie hvor Kristus stadfæstede pagten i én uge, er delt i to dele. Den første periode begynder med den første Mohammed og ender med den anden Mohammed. Den anden periode begynder med „en røst fra de fire horn på guldalteret, som er for Guds åsyn“, og den ender med Kristi „røst“, idet han sværger „ved ham, som lever i evighedernes evigheder, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke mere skal være nogen tid.“

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

»Ethvert spørgsmål, som Satan kan vække i sindet for at skabe tvivl med hensyn til den store historie om Guds folks vandring i fortiden, vil behage hans sataniske majestæt og er en fornærmelse mod Gud. Budskabet om Herrens snare komme til vor verden i kraft og megen herlighed er sandhed, og i 1840 blev mange røster løftet i forkyndelsen af det.« Manuscript Releases, bind 9, 134.